

Mooseksen kuolema

Eilen oli haikea päivä. Hautasimme yhteisömme hiljaisimman mutta salaperäisellä tavalla hyvin tärkeän jäsenen, Mooseksen. Hän sai leppopaiakseen tyttäreni Tiun nimikkopuun alla päätalon ja saunan välissä. 109,5-vuotias Mosku oli jossain liukastunut, eikä hänen polvinivelensä enää kestäneet kahdeksan kilon painoa. Kaikki nivelsiteet katkesivat. Saimme kipulääkkeiden avulla kolmen päivän miettimisajan. Lapset tulivat siihen tulokseen ettei yksisilmäisellä ja kolmijalkaisella kissalla ollut arvokasta loppuelämää odotettavissa. Hyväksyimme lääkärin hienovaraisen suosituksen ja kävimme eilen ottamassa hänelle viimeisen piikin. Laskimme Mooseksen rakentamassani arkussa arvokkaasti viimeiseen lepoonsa.

Tuntuu hölmöltä että minä, joka en ole koskaan erityisesti pitänyt kissoista, kirjoitan muistokirjoitusta eläimestä jota opin vain etäisesti kunnioittamaan.

Mooses ei ollut mikään sylissä. Minun syliini hän ei koskaan tullut. Eikä se minua häirinyt. Kukaan ei saanut siitä kaappaamallakaan syliinsä. Mutta aloin kyllä kiinnostua siitä kenen syliiniin hän silloin tällöin meni. Heräsin siihen kiinnostukseen yli kymmenen vuotta sitten. Silloin ryhmäämme osallistui mies joka ei puhunut juuri mitään. Antoi vain ymmärtää että mieltä kannattaako jatkaa elämistä vai ei. Yhtenä aamuna hän tuli ryhmään energiaa puhkuen ja sanoi: *"En ole nukkunut hetkeäkään, mutta olen päättänyt elää. Viime yönä istuin taas laiturilla miettimässä tappaisinko itseni vai en. Kaikkein synkimmän hetken keskeytti paksu lihava kissa, joka tunki syliini. Koko yön olen purkanut elämäni Moosekselle ja aamulla päätin että sittenkin haluan elää tässä maailmassa."* Jälkeenpäin olemme kuulleet hänen perustaneen perheen ja elävän ihan hyvää elämää.

Viimeistään silloin minun asenteeni Moosesta kohtaan muuttui. Vaikka minulta puuttuu joku hellyys- tai lepertelykanava eläimiä kohtaan, olen sen jälkeen aina katsellut Moosesta tietyllä arvostuksella.

Mooseksen tarina alkoi tavallaan jo ennen hänen syntymäänsä ja liittyy Ystävyiden Majatalon alkukertomukseen. Ensimmäisenä talvena, tänne muuton jälkeen, tyttäreni Titiu pyysi saisiko hän ottaa naapurille syntyneen kissan omakseen. Annoin vastahakoisesti luvan. Seuraavana päivänä meille oli tulossa vieras, joka heti puhelimesta halusi varmistaa ettei meillä vain ole kissoja. Hän kun on niin allerginen, ettei voi olla samassa talossa, jossa kissa on ollut pari viikkoa aikaisemmin. En ollut tullut edes ajatelleeksi tällaista mahdollisuutta. Seuraavana päivänä pyysin kuusivuotiaasta Tiua palauttamaan kissan takaisin naapurille. Yllätyksekseni hän suostui siihen ilman suurempia protestejä. Seuraavien vuosien aikana sekä Tiu että Alex kuitenkin marisivat itselleen kissaa. Turhaan.

Neljän vuoden päästä Titiu osallistui Railin ohjaamaan tarinateatteri-iltaan Salossa. Tarinateatterin idea on se, että näyttelijäryhmä ilmaisee niitä tunteja ja tarinoita, joita ohjaaja onnistuu houkuttelemaan esille yleisöltä. Yllätyksekseni tyttäreni tarjoutui tarinan kertojaksi.

Hän kertoi tarinan siitä kuinka vihdoinkin sai kauan kaipaamansa kissan ja kuinka isä käski hänet viemään sen takaisin. Hän kuvaili lumen narinaa askeltensa alla, kun hän pimeänä talvi-iltana kävelei kissanpentu sylissään palauttamaan kissaa naapurille. Kuuntelin, itkin ja häpesin. Kuinka sumeilematta olinkaan pannut vieraiden tarpeet lapseni tarpeiden edelle. Samana iltana lupasin Tiulle ja Alexille, että he saavat omat kissat.

Seuraavalla viikolla kävimme hakemassa viiden poikasen pentueesta kaksi. Niiden nimeksi annettiin Tarina ja Marina. Päätös oli syntynyt koskettavasta tarinasta ja vuosien marinasta. Lapset olivat onnellisia ja minun omatuntoni oli keventynyt..

Kului noin viikko ja päätimme kurssin jälkeen viettää lasten kanssa oikein viihtyisää videoiltaa. Levitimme patjoja lattialle, aukaisimme Chipsipussit ja valmistuimme aloittamaan vuokravideoiden katselun. Minun piti viime hetkessä käydä toimistossani vastaamassa puhelimeen. Kun tulin takaisin loikkasin patjan yli ja astuin buutsini korolla suoraan Tarinan niskaan.

Tiu parahti hysteeriseen itkuun. Minä kaappasin verta valuvan kissan paniikissa syliini ja juoksin toiseen huoneeseen rukoilemaan ihmettä. Sitä ei tapahtunut. Tarina oli kuollut.

Sinä yönä soitin ensimmäistä kertaa eläissani hädän hetkellä äidilleni. Sain vain sanottua *"Minä olen tappanut..."* ja parahdin itkemään. Äiti oli tietenkin kauhuissaan ja ehti jo miettiä oliko silloinen erokriisimme todellakin johtanut murhaan.

Titiun surutyötä vaikeutti se, että hän suojeli minua surultaan, kun näki kuinka kovasti minua painoi tappajan osa.

Seuraavien kuukausien aikana hän kuunteli Freddy Mercuryn lauluja, jotka kertoivat kuolemasta (Freddy oli itsekin vasta kuollut AIDSiin). Niitä kuunnellen hän löysi surulleensä sävelet ja purki tuntojaan Railille.

Toisin kuin Freud, olen oppinut uskomaan (ei vain tämän tapauksen kautta), että lapsen ensimmäinen suuri kriisi ei suinkaan koske seksuaalisuutta tai oidipalisuutta, vaan kuoleman kohtaamista, muodossa taikka toisessa. Useimmiten lemmikin kuolema tarjoaa ensimmäisen mahdollisuuden harjoitella luopumisen tuskaa.

Tarina haudattiin ja kävimme hakemassa samasta poikueesta kolmannen kissan. Hänelle annettiin nimeksi puolivitsikkäästi Mooses. Se ei ollut kenenkään sydämen kiintymyksestä nouseva nimi. Tiu oli jo ehtinyt antaa sydämensä Tarinalle, eikä koskaan uskaltanut ottaa Moosesta vastaan yhtä varauksettomasti. Niin taisimme kaikki muutkin tehdä. Mooses sai tulla taloon ja sitä elätettiin. Siinä kaikki,

Mitä lie vaistonnut, mutta Mooses ei tullut oikein toimeen Marinan kanssa, joka lopulta alkoi tehdä yhä pidempiä vierailuja naapurinädin ja sedän luona. Tarinan sisar, Marina löysi paremman kodin naapurista. Jäljelle jäi vain Mooses, korvikekissa, joka ei oikein kunnolla ollut kenenkään, mutta joka omalla salaperäisellä tavallaan hiipi monen ihmisen sydämeen.

Minä mielenkiinnolla tarkkailin kenen syliin hän suostui istumaan. Tulin siihen tulokseen että hänellä oli jonkinlainen depressiovainu. En tiedä antoiko hän lohdutusta vai etsikö hän sukulaissielua. Joka tapauksessa tarinoita Mooseksen merkityksestä alkoi kertyä vuosien aikana aika paljon.

Noin kuukausi sitten sanoin jostain syystä Lissulle, yhdelle yhteisömme jäsenelle: *"Varmasti itket kun Mooses lähtee"* Niin itki yllättävän moni muukin. Yksi ystävästämme sanoi: *"Mooses oli ainoa eläin joka koskaan on merkinnyt minulle mitään."* Lissu haluaisi kerätä jonkinlaisen muistokirjan Mooseksesta. Joten jos sinulla on itseäsi koskettanut kokemus Mooseksesta pyydän sinua kertomaan sen meille. Otamme vastaan mielellään myös kuvia Mooseksesta tai sinusta ja Mooseksesta, jos niitä on.

Tuntuu tosi hassulta lähettää tällaista kirjettä joulun alla.

Mutta tätä nyt kuuluu tänne. Yritän lähettää joulutervehdyksen vielä tällä viikolla.